

Letošní Colours plné překvapení

- Dolní oblast Vítkovice přivítala i vozíčkáře
- Nevhodný terén • Úspěšný bezBAR • Skvělé hudební zážitky

Letošní 11. ročník hudebního festivalu Colours of Ostrava byl v mnoha ohledech jiný než ten loňský, jubilejní desátý. Z uklidňujícího prostředí Slezsko-ostrovského hradu jsme se ocitli v srdci již nefunkční, téměř 200 let staré továrny založené bratrem císaře Ferdinanda I., rakouským korunním princem a olomouckým arcibiskupem Rudolfem Johannem Josefem Rainerem. Výstavba tzv. Rudolfovy hutě započala v roce 1829 a jedním z významných pozdějších majitelů byl i baron Salomon Mayer von Rothschild.

Jen málokdo si dovedl představit, jak stráví čtyři dny v areálu Dolní oblasti Vítkovice, i když je už dnes národní kulturní památkou. Areál je obrovský a technicky ojedinělý, v době festivalu pohltit bezmála 30 tisíc návštěvníků, což bylo nejvíc za celou dobu existence festivalu.

Terén byl pro vozíčkáře utrpením

Jméno a atmosféra festivalu dostaly svého názvu, když se několikrát nad areálem ukázala duha. Nicméně ne všechno se jevilo tak barevně, uvolněně a vesele, jak bylo prezentováno před festivalem. Velkým problémem se ukázal být terén – po obrovských nánosech škváry a šterku se stěží pohybovali i zdatní chodci. Každou chvíli jste viděli někoho zakopnout o ve-

Nový areál festivalu – Dolní oblast Vítkovice – nemá ve světě obdobu

líké šutry roztroušené všude kolem **Pohyb po rozsáhlém areálu tak byl v podstatě pro vozíčkáře bez pomoci nemožný.**

Ještě že **Nadace OKD opět zajišťovala ochotné asistenty** právě pro případ pomoci vozíčkářům. Některá místa byla sice pokryta pojezdovými gumovými pásy, ale v mnoha případech to nestačilo. Také vyhrazený prostor na tribunách nebyl vyřešen dobře. Vozíčkář měl ve

výšce očí zábradlí s mřížemi, mohl se cítit jako „vězeň“. Navíc byla tribuna zoufale daleko od pódia i obrazovky.

Pochválit musím koncertní scénu Gong (bývalý plynojem), který dnes ukrývá školící a kulturní prostory. Tady byl výtah a speciální přístup pro vozíčkáře zajištěn velmi dobře a ti si to taky pochvalovali. Přestože jde o objekt bez oken a jen s omezeným přístupem vzduchu, byl vždy „naruán“ návštěvníky až po střechu.

V bezBARu bylo vždy plno

bezBAR je bezva nápad

Nejlepší novinkou letošních Colours byl bezpochyby **bezBAR** – nepřehlédnutelný open-air bar obsluhovaný vozíčkáři. Na všechny působil bezprostředním a milým dojmem, a to především díky obsluze (mj. se za pultem objevil také Martin Zach – Muž roku 2009, který následně po získání titulu ochrnil po skoku do vody). Úspěšné působení bezBARu „započalo“ na červnovém festivalu United Islands v Praze, pokračovalo na Colours of Ostrava a hluchínské Šterkovně. bezBar nakonec zamířil v polovině srpna do Plzně, kde byl v provozu na Pilsen City Festu. To všechno v rámci programu **Nadace OKD „Zážitky bez bariér“**. Nadaci za to patří velký dík!

Za tu necelou hodinku, co jsem si nad sklenkou červeného vína v bezBARu povídala s jeho milou obsluhou Lenkou

a Ondřejem, jsem se mohla přesvědčit o tom, jak vyhledávaným místem na festivalu bezBAR je. Fronta nebrala konce a nikdo nepřišel zkrátka. V nabídce byla i např. taková dobrota, jako je nakládání hermelin s feferonkami nebo švestkami.

Ondřej Malohlava: Vozka by se měl zviditelnit

Nadějný fotbalista Ondra Malohlava, o kterém jsme psali v čísle 1/2010 v rubrice Osudy šampionů, je optimisticky naladěný mladý muž, který ve svém zranění vidí zásah osudu a rozhodně se nelituje. I když nejsmutnější střet s realitou mu v době úrazu přichystala právě jeho tříletá dcerka, když se zeptala: „Tatínku, a kdy se už uzdravíš, abychom mohli jít zase na procházku do lesa?“

Ondra měl nehodu na motorce, když se jedno volné odpoledne jel projet a nešťastně uklouzl. Festival jako takový se mu moc líbil, hlavně rozmanitost hudebních žánrů a příjemně naladěni účastníci. I když jsme se shodli na tom, že pod nálepkou „bezbariérový“ letos festival moc nepřesvědčil. O terénu jsem se už zmínila. Jízda bez asistenta po takovém povrchu byla i pro Ondřeje, který má v pořádku ruce a sportem vypracované svaly, v podstatě nemožná. Vozku zná velmi dobře a mrzí jej, že není více rozšířen, a to i mezi chodícími, aby měli dostatek informací o lidech s tělesným postižením a měli pro ně pochopení. Často vidí rozpaky v tvářích lidí kolem sebe. „Mnoho z nich stále neví, jak komunikovat s vozíčkářem. Tato bariéra je pořád znát. Vozka by si zasloužil být viditelný i pro zbytek společnosti.“

Ondřej je stále optimistou

Ondru těší život pořád stejně, je aktivní a s fotbalem stále v kontaktu. Jen to závodní plavání nevyšlo podle představ. „V našem kraji nejsou podmínky ani klub pro plavání handicapovaných na profesionální úrovni. A na časté dojíždění je Praha setsakra daleko,“ vysvětluje Ondra.

Lenka Morcinková: Práce za barem je dřina

Lenka Morcinková je z Ostravy, ale žije ve Zlíně. Od dětství se potýká s DMO a je studentkou speciální pedagogiky pro asistenty do škol. Od září nastoupí do 4. ročníku a těší se na to, kam ji po pětiletém studiu nakonec vítr zavane.

Lenka se za barem i přes velkou dřinu a zodpovědnost stále usmívá

Zvládala také tančit v ostravském tanečním souboru Bílá holubice, kde musela kvůli náročnému dojíždění skončit. Do bezBARU se dostala díky příteli, který přišel s informací, že Nadace OKD hledá vhodnou obsluhu. Lenka nakonec byla vybrána mezi šesti nejlepšími barmanů. Na festivalu Colours nikdy předtím nebyla.

„Práce v baru je dost únavná. Kravál a ponocování mi až tak nevadí, ale když je moc lidí, zvládat obsluhu je mnohdy záležitostí pevných nervů. Nesmím na nic nezapomenout a taky nikoho ošidit. Kmitat celou noc za barem je sakra náročné,“ říká s úsměvem Lenka. V bezBARu otvírali kolem jedenácté hodiny a zavírali až někdy kolem čtvrté ranní. Našeho Vozku Lenka dobře zná a myslí si, že je to velice dobrý časopis. I její kamarádi si jej chválí.

Neděle patřila vozíčkářům z Afriky

V neděli večer vystoupila úžasná parta hudebníků z Konga, která se nazývá **Staff Benda Bilili**. Tato unikátní kapela vozíčkářů, o které jsme psali v loňském třetím čísle Vozky, předvedla, že opravdu válí a nestojí o žádnou vaši lítost. Jejich životní filozofií totiž je „není to v nohách, ale v hlavách“. Skupina vystupuje na tříkolkách připomínajících bizarní Harley-Davidsony a každého si podmaní svou melodičností a profesionálním provedením. Srdce zaplesalo pod rytmy a tóny rumbly, kubánské hudby, divošských vokálů, reggae, soulu nebo rhytm'n blues. Kapela hrála jako o život a svou hudbou rozdávala čistou radost a potěšení.

Kapela vozíčkářů z Konga Staff Benda Bilili roztančila publikum, foto Petr Piechowicz (výřez), www.colours.cz

Skupinu tvoří hudebníci, kteří měli co do činění s těžkým životem na ulici. V mládí prodělali obrnu a život se s nimi zkrátka nepáral. Kapelu pro svět objevili francouzští dokumentaristé, kteří natáčeli v Kinshase, odkud hudebníci pocházejí. Videá s nimi vložili v roce 2006 na Youtube. Vůbec netušili, jaký se z nich stane hit a později součást skvělého dokumentárního filmu uvedeného na festivalu v Cannes a nominovaného na francouzského Césara.

Dobrá zpráva na závěr – lepší povrch v příštím roce!

Stejně jako loni pořadatelé Colours of Ostrava nabízeli řadu výhod pro držitele průkazu ZTP a ZTP/P – zvýhodněnou čtyřdenní vstupenku za 350 Kč (běžná cena od 1 200 Kč do 2 000 Kč), u ZTP/P doprovod zdarma, speciální tribuny a vyhrazená místa, upravené Taxi BB a bezbariérová WC. Parkovat se dalo přímo u hlavního vchodu do areálu festivalu, návštěvníci si mohli rezervovat místo ve stanovém městečku a karavankempu.

Nadace OKD zajistila **Chráněný stan**, kde se prodávaly výrobky chráněných dílen z regionu i celé republiky, které nadace dlouhodobě podporuje. Ředitelka festivalu Zlata Holušová na internetu uvedla: „Celý festival Colours of Ostrava prošel velkou zatěžkávací zkouškou nového areálu a v podstatě byl tento již 11. ročník festivalu pro nás všechny z organizačního týmu spíše ročníkem 0.“

Pevně věříme, že v příštím roce vám budeme moci nabídnout lepší, zpevněný povrch, možná i betonové chodníčky. Děkujeme za trpělivost a těšíme se zase na viděnou!“

I my děkujeme za vstřícnost a skvělou organizaci, za nevšední kulturní zážitky!

*Zdroj: www.colours.cz
Text a neoznač. foto: Hana Klusová*